

Николай Райнов

Кумчо Вълчо
Сръбска приказка

Един селянин си имал куче. Додето било младо, пазело и стадото, и къщата му, но като остаряло, не можело ни да върви подир овцете, ни да пази къщата, както правело по-рано. Стопанинът си казал:

– Това куче не е за мене. Не заслужава и хляба, що яде. Ще го отведа да го обеса.

Вързал му на шията въже и го повел към гората. Избрал дърво и се заловил да връзва въжето, но кучето го погледнало толкова жаловито и такива едри сълзи му потекли от очите, че селянинът се съжалил над животното.

– По-добре – казал – да умре от глад, отколкото да го беся. Вързал го за дървото и си отишъл. А кучето останало в гората и почнало да вие и да си оплаква дните. Един вълк го зачул и се приближил.

– Какво си се разквичал, приятелю? – запитал той.

– Ох, остави се, Кумчо Вълчо! Господарят ми ме върза тук – да умра от глад.

– Пада ти се, разбойнико! Помниш ли колко пъти си ме гонил, кога съм искал да си грабна някоя овчица, за да се нахраня? И на тебе дойде ред да потеглиш малко. Но недей бра грижа: аз съм жалостив, ще те отърва от мъките ти.

– Как ще ме отървеш? Ще ме отървеш ли? Направи ми това добро!

– Най-голямото добро ще ти направя: ще те изям, та да не страдаш вече.

– Че защо?

– Нали ти казах? Искам да те отърва от мъки. Па ми се ще и да ти се отплатя за това, че си ме гонил цели години наред. Щете изям с кожа и кости.

– Глулав си ти, Кумчо Вълчо. Затлъстял си, та не знаеш вече що правиш. Бива ли след вкусно говеждо да ядеш тегаво кучешко месо? Не ме ли виждаш, че съм кожа и кости? Месото ми е като гнила мърша.

– Каквото ще да е, по-добре него да изям, отколкото да гладувам.

– Тогава направи нещо друго! Угой ме, па после ме яж. Донеси ми малко конско месо да си хапна, да ми се поизопне кожата, да напълнея, че после прави с мене, каквото ти е воля.

Вълкът си казал: „Умно говори това куче.“

И отишъл, та удавил едно конче, па отмъкнал половината на кучето.

– Яж! – рекъл. – Яж и гледай да напълнееш, че не мога да те чакам дълго!

Казал това и си отишъл. Кучето почнало да яде. Нахранило се

добре и легнало, та си отспало. След два дена вълкът дошъл и го запитал:

– Как си, братко? Поправи ли се вече?

– Слава богу, започнах да се поправам малко, но още съм слаб. Да ми беше донесъл някоя овчица, добре щеше да направиш. Тогава месото ми би станало по-сладко и от агнешко.

Вълкът се съгласил и с това. Отишъл на полето, скрил се зад един храст и се притаил да пази кога овчарят ще подкара стадото. Избрал една тлъста овца, най-едрата от всички, скочил и се хвърлил върху нея. Стиснал я за врата и я отнесъл на кучето.

– Ето ти и овца – рекъл. – Яж сега и се угоявай!

Кучето изяло овцата и дошло на себе си. Върнали му се силите. Когато вълкът го попитал как е, то отвърнало:

– Още ми трябва, братко, за да напълнея. Усещам, че съм костелив и сух. Да можеш да ми донесеш един овен, ще затлъстея като свиня. Да ти е драго да ме ядеш.

Вълкът му донесъл и овен, но му казал:

– Повече не нося. Ти ми излезе май скъпичко. След два дена ще дойда да те изям. Бъди готов.

И наистина, като минали два дена, вълкът отишъл при кучето. То било изяло овена и прехапало въжето. Като видяло вълка, почнало да го лае.

– Ах ти, проклето псе! – викнал Кумчо Вълчо. – Как смееш да ме лаеш? Ей сега ще те направя на късове.

– Опитай се! – рекло кучето.

Схапали се. Вълкът дърпа, кучето дърпа – а все вълчи косми летят по въздуха. Едва успял вълкът да се откъсне и да избяга. Затекал се с все сила към гората. Свил се под едно дърво да се отмори, но – като чул кучешки лай – отново търтил. Добрал се най-сетне до гъстака, легнал под един храст и почнал да си ближе раните.

– Ух, как ме излъга това проклето псе! – почнал да си говори Кумчо Вълчо. – Отсега нататък падне ли ми живина, веднага ще я ям; няма да я чакам да се угои.

Отморил се вълкът и тръгнал да си търси храна. Видял, че на едно бърдо се е изправил козел.

– Стой, Козльо, да те изям!

– Защо ще си чупиш зъбите, Кумчо Вълчо, да ме ядеш?

– Защото съм гладен.

– Има друго, по-добро средство. Застани ей там, под бърдото.

Разтвори си устата нашироко. Аз ще се затичам и – бух! – право в устата ти. Ще ме глътнеш и ще се наситиш.

Вълкът застанал под бърдото и си разтворил устата, колкото можал повече. А козелът се засилил, полетял като стрела и ударил Кумчо Вълчо по челото толкова силно, че го повалил полумъртъв на земята. После – беж да го няма!

Вълкът полежал два-три часа, докле се свести. Главата го боляла, та от болки не виждал нищо пред себе си. Изправил се и почнал да си мисли: дали е глътнал козела, или не е? Мислил, мислил, па най-после рекъл:

– Ако бях изял козела, търбухът ми щеше да е пълен, а сега е съвсем празен. Проклетият козел! Излъгал ме е! Ще му дам да разбере!

Като казал това, спуснал се към селото – да търси козела. Него не намерил, но видял свиня с прасенца. Хвърлил се да удужи едно, ала свинята му не дала. Грухнала и се хвърлила върху него.

– Назад, свиньо проклета! Как смееш да ми пречиш? И тебе ще изям, и прасетата ти наведнъж ще глътна.

– Чакай! – рекла свинята. – Досега не ти бях казала дума, но тоя път ще ти река, че си голям глупак.

– Глупак ли? Защо?

– Ето защо. Сам разсъди: как ще ядеш тия мръсни прасета? Че нали трябва най-напред да ги измия, па после!

– Добре тогава. Хайде по-скоро да вървим да ги измием, че съм много гладен.

Отишли при една голяма воденица. Свинята рекла на вълка:

– Ти, Кумчо, застани ей тук, на сухото, да си не измокриш кожата, а пък аз ще къпя прасетата едно по едно и ще ти ги подавам.

Вълкът се зарадвал.

„Ето, това се казва плячка!“ – си рекъл на ума и се спрял на брега, под моста.

Свинята дръпнала затворката на яза и водата ливнала, грабнала вълка и почнала да го върти. А свинята повела прасенцата към къщи. Нахранили се, напили се и легнали да спят.

Кумчо Вълчо едва смогнал да се измъкне от водата. Триста пъти проклет той хитрата свиня, но никакви клетви му не помогнали да се нахрани. Тръгнал с празен търбух по гората. Скитал се, скитал се, па ударил отново към селото. Не намерил ни козела, ни свинята с прасета-та. Край сметището видял, че лежи някаква мърша.

„Гладен всичко яде – си казал Кумчо Вълчо. – Като се стъмни, ще

се наям с тая мърша. По-добре мърша, отколкото празен търбух.“

Когато се свечерило, той слязъл в селото и почнал да яде мършата. Но един ловец го бил дебнал още през деня. Теглил му пушката и го повалил върху сметището.

Тъй загинал глупавият вълк. Умрял гладен, но не от глад, а от куршум.

КРАЙ

© Николай Райнов

Сканиране, разпознаване и редакция: unicode, 2008

Публикация:

Николай Райнов. Приказки от цял свят

Второ издание

Съставителство и редакция: Богомил Райнов

Литературна група V. Тематичен номер 2587

Редактор на издателството ЛИЛИЯ ИЛИЕВА

Художник ЛЮБЕН ЗИДАРОВ

Художник-редактор ВАСИЛ ЙОНЧЕВ

Макет и технически редактор ТОМА СТАНКУЛОВ

Коректор НАТАЛИЯ КАЦАРОВА

Дадена за набор 18. III. 1972 г. Подписана за печат 30. IX. 1972 г. Излязла от печат 20.

XII. 1974 г. Формат 58×84/18 Печатни коли 44,50. Издателски коли 36,93. Тираж

50,125. Цена 3,60 лв.

Издателство „Народна култура“ – София, 1974

ДПК „Димитър Благоев“ – София

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/4850>]